

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2018. január 21.
(vasárnap)**

Horváth Géza

„SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!”

Énekek: 474; 475; 200

Alapige: 1 Thessz 5,17

Imádkozzunk!

Urunk, az előbb minden énekversben buzgóságot kértünk Tőled. Miközben Téged kértünk, hogy tégy buzgó imádkozóvá, buzgó keresővé bennünket, buzgó zörgetőkké a Te ajtódon, aközben magunkat is figyelmeztettük, hogy ez lenne a helyes. Bocsásd meg, Urunk, hogy világi dolgokban igen buzgók vagyunk és a bűn cselekvésében is! Köszönjük, hogy a mennyei dolgok felé buzgóság a Te műved és a Te ajándékod a mi életünkben. Te teszel bennünket készsé és hajlandóvá erre.

Szeretnénk ma este is ezt kérni Tőled: szólíts meg bennünket a Te igéddel, újítsd meg a mi életünket, adj nekünk bocsánatot a mi bűneinkre. Hadd készülhessünk úgy a jövő vasárnapi terített úrasztalához, mint akik bizonyosak vagyunk benne, hogy megbocsáttattak nekünk a mi bűneink Jézus Krisztusért, aki igazán buzgón könyörgött értünk.

Köszönjük a Te buzgóságodat, Úr Jézus Krisztus, hogy a Gecsemáné kertben imádkoztál, amikor a tanítványok aludtak, elfáradtak, restté váltak.

Kérünk, Urunk, hadd vegyünk erőt most a Te buzgóságodból, hogy mi is buzgón keressünk Téged, és buzgón könyörögjünk Hozzád életünk minden idejében!

Áldd meg számunkra ezt a kedves esti órát, kérünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a Thesszalonikabeliekhez írt 1. levél 5. fejezetének a 17. verséből, ahol így van megírva Isten igéje: „*Szüntelen imádkozzatok.*”

Kedves testvéreim, azért hoztam ezt az igét közétek ma este, mert a mi országunkban – vagy lehet, hogy a mi országunkban is –, a január az imádság, az imahetek jegyében telik. Az „Aliansz imahét”, amit sokan így ismerünk, amikor a Krisztushívők könyörögnek, mindig január első hete, amelyet, lassan már szokássá válik, a második hétre teszünk, hiszen azt szoktuk mondani mi, lelkipásztorok: még meleg a szék, a pad, a karácsonyi, az óévévi, újévi istentiszteletek után, hadd legyen egy kis fellélegzése a gyülekezetnek. Ezért tettük idén is a második hétre a mi imahetünket. Aztán a harmadik héten szokott lenni az úgynevezett „Ökumenikus imahét”, amelyet most valami miatt a negyedik héten tartanak. Sőt, ahol én szolgáltam, abban a régióban – mivel lelkipásztoroknak több gyülekezetet is el kellett látni, és több gyülekezetben is volt imahét, ott mindig elhúztuk – valaki még február közepén is imahetet tartott, mert így tudta beosztani.

Így, testvéreim, nem lesz haszontalan, hogyha ma este megnézzük azt, hogy mit tanít számunkra Isten igéje az imádságról. Tudniillik az a tapasztalatom, hogy nagy tévedésben vannak sokan. Lehet, hogy nem mi, de a körülötünk lévők közül bizonyára sokan el vannak tévedve ebben a kérdésben is. Nemrég valakivel beszélve – akiről tudom, hogy az Úrral nincs kapcsolata, sem az igével, sem a gyülekezettel – bizonygatta, hogy azért este megbeszéli az Úr Istennel az ő dolgait. Aztán később kiderült, hogy ugyanígy megbeszéli a dolgait az elhunyt szeretteivel is. A Biblia határozottan tiltja, hogy halottat megszólítsunk vagy halottal beszéljünk. Egészen meg van róla győződve, hogy ez imádság.

Aztán, ha megnézzük, kiderül, hogy tényleg imádság-e az vagy nem? Imádkozhat-e egyáltalán mindenki, vagy csak egy szűk körnek adatik meg az, hogy imádkozzon? Néhány kérdést tegyünk fel ennek az igének a kapcsán, amikor az ige felszólítja a gyülekezetet, hogy „*szüntelen imádkozzatok!*”

Az első nagy kérdés az imádság tekintetében az: kihez imádkozunk? Kit szólítunk meg? Nem túl régen, néhány évvel ezelőtt volt egy ökumenikus nagygyűlés valamelyik európai ország fővárosában, ahonnan az indián varázslóktól kezdve a világvallások vezetői, képviselői ott voltak, és tartottak egy úgynevezett „közös imádságot”. Aztán megkérdezték: kihez imádkoztatok? Azt felelték: Hát, mindenki a maga istenéhez. Megdöbbenő, hogy az imádságot úgy gondolják, lehet mindenkinek gyakorolni és a saját maga istenét megszólítani! Mi tudjuk az ószövetségi igéből, hogy ugyan van sok isten és sok úr, de egy élő, igaz Isten van, aki teremtett, megtart, és aki ma is igazgat mindeneket. Aki úgy szerette ezt a világot... – ez csak egy valakiről mondható el: a Szentháromság, egy, élő, igaz Istenről.

Az a kérdés, testvérek, hogy nekünk vannak isteneink, vagy mi vagyunk Isten megváltottjai és gyermekei? Nagyon sok kreált isten van. Éppen ezért döntő, hogy akihez imádkozunk, ismerjük-e, hogy ki az? Imádság nincsen – elő-

ször is – istenismeret nélkül. Az istenismeretre pedig ajándékot kaptunk, mert Jézus Krisztus azért jött, hogy megismertesse velünk az Atyát. Őbenne azért jött el az Úr a földre, hogy megismerjük Őt, és ebben az ismeretben örök életünk legyen. A János evangéliuma 17,3. szerint: mert „az az örök élet, hogy megismerjenek téged” – mondja Jézus a főpapi imában, „és akit Te elküldtél, a Jézus Krisztust”.

Nagyon érdekes a János evangéliuma 4. fejezetében az, amikor Jézus a samáriai asszonnyal beszélget. Azt mondja Jézus az asszonynak: „Ti azt imádjátok, akit nem ismertek; mi azt imádjuk, akit ismerünk.” Ott van tehát az igében, hogy a samáriaiak ahhoz imádkoztak, akit nem ismertek. Ismeretlenül imádták, mint az athéniak. Majd később Pál apostolról olvassuk az Apostolok Cselekedeteiről írt könyvben, hogy hirdeti az ismeretlen Istent, mert sok istent ismernek, csak azt az egyet nem, akit kellene.

Adjunk hálát azért, hogy Isten úgy jelentette ki magát az igéjében, hogy kapcsolatot létesített velünk, és arra biztatott bennünket, hogy megszólíthatjuk Őt! Sőt, nem is akárhogy szólíthatjuk, hanem úgy, hogy „mi Atyánk”. Csodálatos dolog, testvérek, hogy Tőle lehet egyedül kérni! Mi Istent szólíthatjuk meg egyedül, és hogyan adna nekünk mindent – Jézus Krisztussal együtt.

Az imádság definíciója így hangzik: a Szentléleknek azon munkája a hívő szívében, melyben Istent az Ő tökéletességében imádjuk, mint mindenhatót, mint mindenütt jelenvalót, mint mindentudót; jótéteményeiért hálát adunk; és mindazokat a jókat kérjük Tőle, ami nekünk vagy felebarátainknak testére és lelkére nézve hasznos és szükséges.

Ki a kezdeményezője az imádságnak? Az Úr. Az Úr gerjeszti bennem azt a vágyat, hogy imádkozzam. Ő a kezdeményező, mert tudniillik nem úgy van, hogy én rendelkezem Vele az imádságban, hanem Ő rendelkezik velem a megváltás csodájában. Olyan az imádság – legalábbis én így látom –, mint az idegen országban harcoló hadseregnek az utánpótlási útvonal. Gondoljatok a francia-orosz háborúra a XIX. század elején, micsoda probléma volt az, ha nem jött az utánpótlás! Vagy a mohácsi vésznél: nem jött, vagy nem akart jönni az utánpótlás. Az imádság a hívő ember utánpótlási útvonala, amelyben mennyei erőket kap onnan felülről a Szentháromság egy Istentől, és ha ez az utánpótlási vonal megszakad, ha nincs kapcsolat, akkor elsorvad nemcsak az imaéletünk, hanem a hívő életünk is, és bekövetkezik a tragédia. Az imádság egy utánpótlási útvonal.

Azt mondta egy reformátor: az imádság olyan, mint a kútforrás. Minél nagyobb a kútforrás, annál jobban ömlik a víz. Ezt a nyári csendeshetünkön úgy mondtam: nem mindegy, hogy a kertben fél colos vagy háromnegyed colos slaggal locsolunk. Mert a fél coloson is jön a víz, de jobban jön a háromnegyed coloson és még jobban jön az egy coloson; mert nagyobb a kútforrás, nagyobb a csap.

Ez az imádság: rácsatlakozás egy kútforrásra. Jézus azt ígérte, hogy aki hisz Őbenne, „annak belsejéből élő víznek folyamai ömlenek”. Ő a kútforrás, imádságunk buzgósága pedig abból fakad, hogy milyen mély és nagy a kapcsolatunk az élő Úrral, Jézus Krisztussal.

„SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!”

A háborúban ezt akarja az ellenség, mert ha elvágja az utánpótlási útvonalat, akkor tudja, hogy kiéhezteti vagy kifárasztja a harcoló csapatot és nem lesz erejük a harcra. Ezen dőlt el a csata, amikor Mózes imádkozott. Áron és Húr tartották Mózes kezeit, és amikor felemelte, akkor Izráel népe állt győzelemre, amikor leengedte a kezeit, akkor pedig vesztesre állt Isten népe.

Azt mondja Jakab apostol levelében az ige: Illés imádkozott, és nem volt eső. Aztán folytatja: Illés imádkozott, és eső lett. Olyan csodálatos, testvérek, hogy Illés nem önmagáért imádkozott, hanem egy országos ügyért! Egy országos ügyért imádkozott: amikor nincs eső vagy van eső, annak legyen a következménye az, hogy Isten népe megtér; meglátja, hogy az Úr kezében vagyunk. Meglátja azt, hogy Tőle függünk, és elismeri és felismeri azt, hogy nekünk az élő Urat kell szeretni és követni. Illés hozzánk hasonló ember volt. Imádságai sorrendje is nagyon fontos: Ő, te, én. Először az Úr.

Jézus elmondja a „Mi Atyánk”-ban: „Mi Atyánk, ki vagy a mennyekben, szenteltessék meg a te neved.” A három „te” kérés, aztán majd jön a három „mi” kérés: a mi kenyerünket add meg; a mi bűneinket bocsásd meg; ne vígy minket a kísértésbe. Az imádságnak ez a sorrendje: mindig először Ő.

Figyeljete meg egy csodálatos imádságot a Bibliában, a Krónikák 1. könyve 29. részében, amikor Dávid hálát ad az Úrnak. Azt mondja: *„Oh, Uram, tiéd a nagyság, hatalom, dicsőség, örökkévalóság és méltóság, sőt minden, valami a mennyben és földön van, tied! Tied, oh Uram az ország, te magasztalod fel magadat, hogy légy minden fejedelmek felett! A gazdagság és a dicsőség mind te tőled vannak, és te uralkodsz mindeneken; a te kezében van mind az erősség és mind a birodalom; a te kezében van mindenkinek felmagasztaltatása és megerősítése.”*

Dávid Istent az Ő tökéletességében imádj, mert Isten Szentlelke elvégezte a szívében, amit az énekíró így írt le: „Nagy vagy te, Isten, nagy a te hatalmad, Világteremtő a te szózatod.” *Az imádság a hit megjelenési formája.*

Az Apostolok cselekedetei 9. fejezetében olvasunk Pál apostol újjászületéséről. Amikor Anániást odaküldi hozzá Isten, akkor azzal biztatja: menj be hozzá, már imádkozik! Pedig Pál apostol tudhatta azt, hogy mi az imádság. Az Ószövetségből ő nagyon világosan tudta, de most mondja az Úr Jézus: „már” imádkozik, mert az imádság: a hit megjelenési formája. S az imádság a hála megjelenési formája is. A mi hitvallásunkban nem véletlen, hogy az imádság a harmadik részben szerepel, majdnem a vége felé, amikor a törvényt magyarázza, a Tízparancsolatot; és a legvégére marad az imádság, a „Mi Atyánk” magyarázata.

Az imádság a jócselekedetek után következik. Mik nevezhetők jócselekedeteknek, a hívők hogy cselekszenek jót, mi nevezhető annak, és utána jön az imádság. Az imádság a jócselekedetek azon formája, amelyet Isten legjobban megkövetel tőlünk, mert a hála jele. Van kihez imádkoznom, van miért imádkoznom, van mit imádkoznom.

Múltkor hallottam egy beszélgetést. Két asszony beszélgetett egymással, és az idősebb biztatta a fiatalabbat, hogy nyugodtan imádkozzon. Figyeljétek,

hogy mit mondott: nyugodtan imádkozzál, mert Isten meghallgatja, ha éppen nincs más dolga! Odafigyeltem hirtelen. Micsoda? Ha éppen nincs más dolga? Hát hogy mondja az ige? Szemei az igazakon vannak, fülei azoknak könyörgésén. Ilyen nincsen, hogy „mással van elfoglalva” vagy „ha éppen odafigyel rád”!

Nem minden nevezhető imádságnak. Valakinek a családjában egy súlyos tragédia történt; fiatalon meghalt egy családtag, és azért imádkozott a gyülekezet, imádkoztunk mi is, hogyha Istennek kedves, tartsa meg az ő életét. Amikor nem így történt, akkor azt mondta valaki: tiszteletes úr, hiába imádkoztunk! Mert sokszor ezt gondoljuk, testvérek, hogyha Isten nem teljesíti, akkor hiába imádkoztunk. A Biblia azt mondja, hogy nem hiába imádkozunk. Arra Isten mindenképpen fog felelni, csak kétféle módon felelhet: vagy „igen”-nel, vagy „nem”-mel. Ebben az esetben „nem”-mel felelt rá.

Nincs hiábavaló imádság! Emlékeztek, amikor Dániel társai azt mondják a királynak: Isten ki tud minket szabadítani a tüzes kemencéből, mert ismerjük. Tudjuk, hogy mindenható. Tudjuk, hogy mindenre képes. Nála nincs lehetetlen. Istennél semmi nem lehetetlen; és hozzá teszik: „de ha nem tenné is” – mert lehet, hogy nem akarja megtenni, amit tud. Isten meg tud mindent tenni, amit akar, de nem mindent akar megtenni, amit meg tud tenni. „De ha nem tenné is...” – mert lehet, hogy úgy fog válaszolni a mi imádságunkra, hogy nem teszi. Mi akkor sem szakadunk el Tőle, és mi akkor sem tagadjuk meg, és mi akkor sem fordulunk el

Nyáron olvastam egy verset, a Baár-Madas Gimnázium folyosóján. Csak az utolsó két sorára emlékszem. Arról szólt az imádság, hogy kért valamit az imádkozó, de mást kapott. Ő kért gyógyulást, de aztán erőt kapott a betegség elviseléséhez, és még fel van sorolva pár dolog. A végén a következő két sor van: megértettem, hogy semmit nem kaptam meg, amit kértem, de mindent megkaptam, amire szükségem volt. Mert a hit így látja: „jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek”.

A Thesszalónikabeliekhez írt levélben ez, hogy „szüntelen” imádkozzatok, így is fordítható – és most a szabad fordításban hadd mondjam –, „ne hagyjátok abba” az imádkozást. Ez nemcsak azt jelenti, hogy „szüntelenül tenni” valamit, hanem azt is jelenti, hogy „nem abbahagyni” valamit. Ne hagyjátok abba, ne adjátok fel az imádkozást! – erre biztat bennünket Isten ígéje.

A másik nagy kérdés, hogy hol kell imádkozni. Ezt is a Bibliából tudjuk, a János evangéliuma 4. fejezetéből, amikor Jézus beszélget az asszonnyal, és azt mondja az asszony: a mi atyáink ezen a hegyen imádkoztak, ti meg azt mondjátok, hogy Jeruzsálemben kell imádkozni. Lennének bizonyos helyek, amelyek minősített helyek, a többi meg nem annyira minősített? Akkor hol kell imádkozni? Jézus megmondja: sem itt, sem ott, mert az igazi imádóknál nem az a lényeg, hogy hol imádkoznak, hanem az, hogy hogyan: lélekben és igazságban. Nem az a lényeg, hogy hol történik, hanem az, hogy hogyan megy végbe. Persze mond a Biblia olyat, hogy „menj be a te belső szobádba”, ennek is megvan a jelentősége, mert az imádság szent dolog. Hogyha nem tesszük félre a telefont, akkor imádság közben csörögni fog, kopogtatnak vagy csengetnek. Ezért

„SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!”

mondja az ige: ha tudsz, akkor tegyél az imádságért, hogy külső körülmények ebben ne zavarjanak.

Hol lehet imádkozni? Mindenütt. Azért, mert az Isten igéje azt mondja: bárhol lehet, ha működik az utánpótlási útvonal. Gondoljatok Nehémiásra, aki a királlyal beszélget. – Miért vagy szomorú? Nehémiás ott egy pillanat alatt imádkozni kénytelen: Uram, most mit mondjak erre? Ha ezt mondom, akkor ez lesz a baj, ha azt mondom, akkor az lesz. Mit mondjak? Abban a pillanatban odafordul az Úr felé és megkapja: mondd az igazat! S elmondja az igazat. Mi lesz a következménye? Az, hogy nemcsak hazaküldik, hanem még ajándékot is ad a király. Vigyétek és építsétek azt a templomot! Hol kell imádkozni? Ha működik az utánpótlási útvonal, akkor bárhol.

Nagy kérdés az, hogy mikor imádkozzunk? Egyszer valakivel beszélgettem, és azt említette nekem, hogy egy vallásos csoportban naponta ötször imádkoznak. Azt mondtam: na és? Tehát, hányszor kell imádkozni? Mert ha ötször, az jó? Négyszer az kevesebb, hatszor már úgy látszik, felesleges, de ha ötször imádkozik, akkor minden rendben van. Testvérek, az ige nem ezt mondja nekünk. Mert ha ötször imádkozik valaki egy nap, nagyon jó, csak az nem mindegy, hogy kihez imádkozik! Csak az nem mindegy, hogy hogyan! Csak az nem mindegy, hogy mit kér tőle; hogy vajon az élő Istenhez fordul-e? Ez a lényeg. Nem az, hogy ötször. Nem ez a mérce.

Azt mondja Isten igéje: valóban, még szátokon sincs a szó és én már értem azt. Isten mégis kérte, parancsolta, hogy kérjünk Tőle, szólítsuk meg, azért, hogy felkeltse bennünk azt a gyermeki bizalmat, amellyel Felé vagyunk. Egy gyermek a családban, a szülei mellett nem élhet szótlanul, hogy sose szólítja meg a szülőt, sose bújik oda hozzá, sose kér tőle. Olyan nem létezik. Nagyon szomorú tapasztalatom, amikor imahetekre jártunk mi is, vendégszolgálatokra, és amikor megyek egy gyülekezetbe, megkérdem: közös imádság van a végén? – Nincs. Hát akkor mitől imahét?

Hadd szóljak még arról, amikor a Biblia azt mondja: „imádkozz”, és beszél arról, hogy „imádkozzatok”! Olyan kedves, amikor a gyülekezet imádkozik Péterért. Börtönben van, lehet, hogy kivégzik. Lehet, hogy nem látják többet, és a gyülekezet összejön és elkezd imádkozni. A Bibliában van ilyen, hogy te imádkozz, ugyanakkor a Biblia tanít bennünket közösségi imádságra – a „Mi Atyánk” is ilyen. Valaki azt mondta: ha a „Mi Atyánk”-ot otthon mondjuk el magunkban, akkor is úgy mondjuk, mint a közösségnek egy tagja, mert a „Mi Atyánk” az a közös imádság. Azt mondja: így imádkozzatok; és odatárja a gyülekezet az ő szívét az Úr elé.

Sokszor hallottam ilyet: nem tudok én olyan szépen imádkozni, tiszteletes úr! Az előző gyülekezetünkben voltam olyan hívők mellett, akik mellett azt mondtam: én sem tudok így imádkozni. Három, vagy lehet, hogy két elemi végzett, éppen csak írni-olvasni tudó hívők mellett. Kísértem őket életük utolsó méteréig. Lehet, hogy volt olyan, aki abszolút nem tudta már a családtagokat megismerni, hogy ki kicsoda, de amikor azt mondtam: imádkozzunk, és elmondta az imádságát, mindig az volt bennem: a teológián tanítani kellene, hogy ilyen

az imádság! Testvérek, nem ez a döntő! Amikor az ébredés idején, Kárpátalján azt mondták a lelkipásztornak: tiszteletes úr, most nem kottából fogunk énekelni, hanem szívből. Mert lehet kottából énekelni, meg lehet szívből. Az imádság is ilyen. Lehet felépíteni, lehet megszerkeszteni, lehet kotta szerint imádkozni és lehet szívből, amit Isten ad, amit végez a szívedben.

Hadd biztasson bennünket ma Isten igéje arra, hogy imádkozzunk! Kezdjük el imádkozni, és ne csak imádkozzunk, hanem imaéletünk legyen! Az nem imádság, amikor a diák a vizsga előtt felkiált: jaj, Istenem, csak most segíts meg! Amikor a műtét előtt a beteg elkezd úgymond imádkozni: csak most élje túl, csak ébredjen föl. Az imádság az, hogy odateszem magam Isten kezébe akkor is, ha nincs vizsga és akkor is, ha egészséges vagyok. Akkor is magasztalom és akkor is áldom, akkor is dicsőítem, mert méltó arra, hogy Őt magasztaljuk és Őt dicsőítsük.

Az énekeskönyvünkben rosszul van nyomtatva a 398. dicséretünk 2. verse, amely azt mondja: Őneki mondjunk „bő” imát. Helyesen: „hő” imát – majd javítsuk ki – ami jelentse azt nekünk, hogy nagyobb legyen az átmérő, nagyobb legyen a kútfőre való rácsatlakozás. Életünkben az utánpótlási útvonalon beáradhassanak a menny titkai és erői, amelyek bennünket imádságra indítanak, mert csodálatra indítanak. Amikor Isten népe imádkozik akár itt a földön, akár odaát a mennyben – a Jelenések könyvében olvassuk – a megöletett Bárány látványa csodálatra indítja a megváltott népet. Azt mondják: méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, erőt, hatalmat és áldást. Méltó a megöletett Bárány, mert az Isten munkája csodálatra indítja az Ő népét. Ezért tudunk, és ezért lehet imádkoznunk. Ezért nem mondja a Biblia: kell imádkozni, hanem azt mondja: lehet.

Ebben az közösségben, az Atyával való beszélgetésben, amikor kiöntöd elé a szíved, akkor feltáruznak majd előtted a menny titkai. A menny erővonalai, az utánpótlási útvonal kincsei tárulnak fel. Ezért az imaélet nem kampány. Az nem imahét, hanem imaév. Január 1-jén kezdődik 0 órával, és majd december 31-én fejeződik be éjfélkor.

Adja az Úr, hogy ilyen életünk legyen; szüntelen imádkozzunk! Ne hagyjuk abba az imádságot! Fordítsa meg az Úr a szívünkben a sorrendet, amelyben mindig vagy legalábbis sokszor mi vagyunk az elsők. Legyen első az Úr mindig: az Ő méltósága és dicsősége. Legyen második, ahogy Illésnek volt, az országos ügyek. Legyen imádságunkban a gyülekezet, és aztán harmadszorra elmondhatjuk mi is a mi mennyei Atyánknak, hogy mit kérünk Tőle; mert bíznak Benne, és tudjuk, hogy amit ad, az a javunkat munkálja. Vagy „igen”-nel, vagy „nem”-mel fog felelni rá.

Ámen.

Imádkozzunk!

Drága Urunk, magasztalunk Téged, hogy a Te gyermekeidnek megadtad az imádság lehetőségét. Köszönjük, hogy Hozzád fordulhatunk könyörgésben, hálaadásban, magasztalásban. Engedd, hogy ismerjünk Téged, akit megszólí-

„SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!”

---

tunk, és engedd meg nekünk, Urunk, hogy ne a „mikor”, ne a „hol” legyen a fontos, hanem a „hogyan” és az, hogy „mit”. Sokszor igaz ránk: nem jól kéritek és azért nincs nektek.

Taníts meg, hogy hogyan kérjünk! A tanítványok is azt kérték: taníts imádkozni! Mi is azt kérjük Úr Jézus: taníts bennünket Te magad imádkozni! Te kulcsold imára a kezünket, amikor a mi Atyánkat magasztaljuk, amikor felragyog előttünk az Ő csodálatos terve, akarata, amelyet véghezvisz és véghezvitt. Te kulcsold össze a kezünket, Urunk, hogy imádkozzunk ezért a teremtett világért, amely a bűn alatt nyög; hogy tudjunk imádkozni országunkért, gátold hazánkban áradását a sok gonoszságnak; fordítsd el eshető romlását nemzetnek, hazának! Olyan nagy szükség van a hívők imádságára!

Taníts bennünket, Urunk, hogy az imádságunkon valóban úgy, ahogy a csaták megfordultak annakidején, ma is dolgok forduljanak meg!

Kérünk Téged, taníts bennünket, Urunk, hogy hő imát mondjunk Neked, és hűségesek maradhassunk az imádkozásban! El ne fáradjunk, el ne restüljünk, és kérünk Téged azért, hogy szüntelen imádkozhassunk!

Ámen.

200. ének

1. Ó, maradj kegyelmeddel Mivelünk, Jézusunk,
Hogy a bűnös világnak Tőribe ne jussunk.
2. Ó, maradj szent igéddel Mivelünk, Megváltónk,
E földi vándorlásban Te légy útmutatónk.
3. Ó, maradj, világosság, Mivelünk fényeddel,
Te vezess a sötétben, Hogy ne tévedjünk el.
4. Ó, maradj áldásoddal Mivelünk, Úr Isten,
Szent kegyelmed áraszd ránk Minden szükséginkben.
5. Ó, maradj oltalmaddal Mivelünk, Hű pajzsunk,
Hogy e világ diadalt Ne vehessen rajtunk.
6. Ó, maradj hűségeddel Mivelünk, szent Isten,
Adj erőt, hogy megálljunk Mindvégig a hitben.